

Ὁ ἀποθανὼν ζωγράφος ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΛΛΗΣ (ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του).

ἀδελφοῦ του Ἀλβέρτου, ἐξεγείρει στάσιν κατὰ τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐγκαλεῖται εἰς ἓν μοναστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐξῆλθε πλέον.

Αἱ δύο τερατώδεις αὐταὶ γυναῖκες εἶχον στήσῃ τὸν θρόνον των εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἀλλ' ἡ ἱστορία τοῦ Φρουρίου τούτου δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ μακρὰ σειρά πένθιμων καὶ τραγικῶν ἀνκμνήσεων.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον νὰ εἶδε διαδραματιζομένους ἐν αὐτῷ τόσας φρικαλεότητες.

Ὁ δὲν μνημεῖον Ρωμαϊκὸν ἔχει τόσον μαυρισμένον καὶ αἰμοσπαγὲς περελθόν. Εἰς μάτην οἱ Πάπαι τοῦ ΙΒ' καὶ ΙΖ' αἰῶνος, ἀφηνεῖς προστάττει τῶν τεχνῶν, τὸ διεκόσμησαν ἐσωτερικῶς, τοῦ ἔδωσαν καλλιτεχνικὴν μορφήν. Ἡ ὑπέροχος τέχνη τοῦ Pinturicchio, τοῦ Giulio Romano καὶ ἄλλων κολοσσῶν τῆς τέχνης δὲν ἠδυνήθη νὰ δείξῃ ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις καὶ δαιδαλώδεις διαδρόμους τοῦ τῶ πένθιμου φαντάσματος.

Γύρω ἀπὸ τὸ πένθιμον οἰκοδόμημα ἀπλοῦται τὰς πληθὺς λευκῶν ἐπαύλειον μὲ κατὰπρασίνοους κήπους, ἐνῶ κάτω τρέχει ὁ ξανθὸς Τίβερις, ὁ ὁποῖος πρέσβη μαρτυρῶν ὅλων τῶν δραμάτων τοῦ Φρουρίου τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Φρούριον τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου ἔμεινα ἀρετὰς ὥρας ἀποθανυμένον τὰ

ἀριστουργήματα τῆς τέχνης τὰ ὁποῖα ἐγκαλεῖ καὶ φρικιῶν πρὸ τῶν ἀνκμνήσεων τὰς ὁποίας ζωντανεύει εἰς τὴν ψυχὴν ὁ μαυρισμένος οὗτος ὄγκος, ἡδὴ ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσιν του, χρυσίζων ὅλα τὰ γύρω τοῦ Βατικανοῦ.

Καὶ μὲ τὰς τελευταίας ἀτίνας τοῦ ἔδιδεν ἓνα περὰδοξον χρῶμα εἰς τὸν ὀρειχάλκινον Ἀρχαγγέλον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Φρουρίου κυριτοχεῖ τῆς πόλεως μὲ τὸ γυμνὸν ξίφος του. Τὸ πᾶν γύρω ἐσίγα καὶ μόνον ὁ κῶδων τοῦ Ἁγίου Πέτρου μελαγχολικὴς ἐσῆμανε τὸ Ave Maria. Ἡ ψυχὴ μου ἐγέμιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ μυστικισμὸν. Ἐπᾶνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου ἐνόμιζα ὅτι οἱ αἰῶνες μοῦ ἐψιθύριζον τὰ μυστικά τοῦ μαυρισμένου φρουρίου. Καὶ ὁ ψίθυρος ἐκεῖνος ἔμοιαζε μὲ μουσικὴν πένθιμον ποῦ εἶχε μέσῃ της καὶ ἀπὸ λυγμούς, ἀπὸ θρήνους, ἀπὸ παράπονο, ἀπὸ ψυχομάχημα. Ἦτο τάχα ἡ φωνὴ τῶν σκιῶν ἐκείνων ποῦ βρῆκαν θάνατον μέσῃ εἰς τὸν πύργον αὐτῶν τῶν τραγικῶν ἀνκμνήσεων ;

Ἡ μελωδία τοῦ πόνου μοῦ ἐπλημύριζε τὴν ψυχὴν. Ἐκύτταζα γὰρ στερενὴ φορὰ πρὶν φύγω τὸ Φρούριον καὶ εἶδα δύο λευκὰ περιστέρια καθισμένα πᾶνω ἐπὶ τὸ δαντελωτὸ περιστοιχισμὸς του. Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐδοκίμασεν ἔπειρον εὐχαρίστησιν καὶ γαλήνην διότι μπροστὰ στὴν τόσῃ μαυρίαν εἶδα καὶ κατὰ λευκόν.

Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον λευκὰ πράγματα ;

Ρώμη.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

